

12-11-2009
ZP + P-2 + P-4
jil
JAN 77

Warszawa, dnia 2.XI - 2009 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Michał Kięsznia

DOOŚidk-074/655/135/2009/ER-119

Decyzja

GENERALNA DYREKCJA DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD ODDZIAŁ W LUBLINIE	
Otrzymało nr	
DNIA:	2009 -11- 12
SKIEROWANO DO	
Pion	dnia
Wydział	dnia

14366

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071, ze zm.), po rozpatrzeniu odwołań: Sławomira Włoska, Aleksandra Batorskiego, Barbary Łukasiewicz, Jana Kidaja, Marii Bojarskiej, Mirosława Michalaka, Antoniego Lipniewskiego, Kondrada Dąbrowskiego i Geertruidy Jansen- Dąbrowskiej, Andrzeja Wiejaka, Joanny Grejper, Jana Dziedziak, Stowarzyszenia Ekologicznego „Ekologia dla Lubelszczyzny” od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie z dnia 20 marca 2009 r., znak: RDOŚ-06-WOOS-6650/1-4/08/09/lp, o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-19 na odcinku węzeł Konopnica (odcinek obwodnicy Lublina), z wyłączeniem węzła Dąbrowica i włączeniem do istniejącej drogi krajowej Nr 19

- 1. uchylam pkt II.17, III.7, III.11 przedmiotowej decyzji i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie,**
- 2. w pozostałej części utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z dnia z dnia 20 marca 2009 r., znak: RDOŚ-06-WOOS-6650/1-4/08/09/lp, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie określił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-19 na odcinku węzeł Konopnica (odcinek obwodnicy Lublina), z wyłączeniem węzła Dąbrowica i włączeniem do istniejącej drogi krajowej Nr 19.

W dniu 8 kwietnia 2009 r. odwołanie od decyzji wnieśli Pan Jan Dziedziak, Pan Antoni Lipniewski, Pan Mirosław Michalak, Pani Joanna Grejper, Pani Barbara Łukasiewicz, Pan Aleksander Batorski, Pan Jan Kidaj, Pani Maria Bojarska, Pan Sławomir Włosek, oraz

P-4
MW
Kopia dla Wsłz P-2
12.11.2009

Stowarzyszenie „Ekologia dla Lubelszczyzny”. W dniu 16 kwietnia odwołanie wnieśli Państwo Konrad Dąbrowski i Geertruida Jansen- Dąbrowska oraz Pan Andrzej Wiejak.

Powyższe odwołania zostały wniesione w terminie.

Strony wymienione w sentencji wniosły odwołania od ww. decyzji, zarzucając:

1. Nieprawidłową kolejność uzyskiwania decyzji stanowiących odpowiednik „zezwolenia” określonego w dyrektywie 85/337/EWG, tj. uzyskanie decyzji lokalizacyjnej przed uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co jest niezgodne z art. 2 ust. 1 ww. dyrektywy;
2. Brak przeprowadzenia analizy wariantowej inwestycji na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Brak wyboru wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, zarówno na etapie uzyskiwania decyzji lokalizacyjnej, jak i środowiskowej;
3. Przeniesienie oceny oddziaływania hałasu na etap analizy porealizacyjnej zamiast zastosowania odpowiednich rozwiązań na etapie decyzji środowiskowych uwarunkowaniach;
4. Zbyt ogólne odwołanie w decyzji do ustawy o odpadach, bez wskazania konkretnych obowiązków spoczywających na inwestorze w zakresie gospodarki odpadami;
5. Nieprawidłowe podanie do publicznej wiadomości informacji o możliwości składania uwagi i wniosków. Obwieszczenie Wojewody Lubelskiego z dnia 27 sierpnia 2008 r., nie zawiera wskazania następujących elementów:
 - organu właściwego do wydania decyzji kończącej postępowanie;
 - informacji czego mogą dotyczyć uwagi i wnioski;
 - organu, od którego można uzyskać informacje na temat planowanego przedsięwzięcia;
 - poinformowania o charakterze decyzji środowiskowych uwarunkowaniach np. o tym, że jest ona wiążąca w stosunku do dalszych decyzji, np. pozwolenia na budowę;
6. Wadliwe zakwalifikowanie przez organ „uwagi i wniosków” zawartych w uzasadnieniu decyzji. Część uwagi wniosków została złożona przez strony postępowania, a nie członków społeczeństwa biorących udział w postępowaniu.
7. Utrudnienie organizacji ekologicznej- Stowarzyszeniu Ekologicznemu „Ekologia dla Lubelszczyzny” udziału w postępowaniu, poprzez dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony w dniu 24 grudnia 2008 r., co uniemożliwiło Stowarzyszeniu uczestnictwo na prawach strony w rozprawie administracyjnej;

8. Wydanie decyzji na podstawie raportu nie spełniającego wymagań artykułu 52 ustawy Prawo ochrony środowiska:
- pominięcie w obliczeniach dotyczących zagrożeń akustycznych kwestii skumulowanego hałasu emitowanego przez planowaną inwestycję, linię kolejową przebiegającą przez Wieś Marynin (na wysokości ok. 11 km przedmiotowej drogi) oraz przez planowaną do budowy drogę wojewódzką nr 747, krzyżującą się z drogą S-19 we Wsi Marynin; nie odniesienie się do kwestii odbicia fali dźwiękowej od ściany lasu;
 - zbyt ogólne zapisy w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odnośnie minimalizacji wpływu inwestycji na wody powierzchniowe i podziemne;
 - zbyt ogólne informacje zawarte w streszczeniu w języku niespecjalistycznym;
9. Zarzuty odnośnie przeprowadzonej rozprawy administracyjnej:
- brak odpowiedzi na część z pytań zadanych podczas trwania rozprawy i odnotowanych w protokole, co spowodowało niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy a także wydanie decyzji bez pełnego rozpatrzenia materiału dowodowego;
 - naruszenie art. 68 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez brak podpisania protokołu,
 - naruszenie art. 71 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez przedstawienie do podpisu protokołu nie zawierającego wszystkich kwestii poruszanych podczas rozprawy administracyjnej;
 - naruszenie art. 90 § 1 i 2 w związku z art. 91 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez poinformowanie stron o rozprawie administracyjnej jedynie poprzez obwieszczenie, a nie bezpośrednio wezwanie, co mogło spowodować, iż w rozprawie nie wzięły udziału wszystkie strony.

Biorąc pod uwagę zapis art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), dotyczący spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy i niezakończonych decyzją ostateczną, sprawę rozpatrzono w oparciu o przepisy wynikające z ustawy dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.), obowiązującej do dnia 14 listopada 2008 roku, z tym że dotychczasowe kompetencje ministra właściwego do spraw środowiska przejął Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska.

Organ odwoławczy wnikliwie przeanalizował całość akt sprawy, zbadał raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko sporządzony przez Biuro Ekspertyz i Projektów Budownictwa Komunikacyjnego „EKKOM”, w Krakowie, w listopadzie 2007 r., przeanalizował protokół z rozprawy administracyjnej z dnia 16 października 2008 r.. Dokonał oceny wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie znalazł uchybień, które mogłyby prowadzić do jej całkowitego uchylenia. Organ dostrzegł jedynie uchybienia w punktach II.17, III.7, III.11 i podjął decyzję o ich uchyleniu i umorzeniu postępowania przed organem I instancji.

Odnosząc się do zarzutów stawianych przez strony, organ odwoławczy stwierdził, iż nie zasługują one na uwzględnienie.

Ad.1 i 2

Nie można się zgodzić z zarzutami dotyczącymi nieprawidłowej kolejności uzyskiwania decyzji- tj. uzyskania decyzji lokalizacyjnej przed uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, brakiem przeprowadzenia analizy wariantowej inwestycji na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz brakiem wyboru wariantu najkorzystniejszego dla środowiska zarówno na etapie uzyskiwania decyzji lokalizacyjnej, jak i środowiskowej, a w związku z tym naruszenia dyrektywy 85/337/EWG.

Należy zauważyć, że kolejność uzyskiwania ww. decyzji wynikała z obowiązujących ówczesnie przepisów prawa. W chwili składania wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji (wniosek z dnia 2 lutego 2005 r.) na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721), w prawie krajowym nie istniała instytucja decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Zgodnie z ówczesnymi przepisami, inwestor przed realizacją przedsięwzięcia w toku postępowania administracyjnego musiał uzyskać decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi, a następnie decyzję o pozwoleniu na budowę.

Inwestor uzyskał dla planowanego przedsięwzięcia decyzje lokalizacyjne Wojewody Lubelskiego: z dnia 2 maja 2005 r., nr RR.II.7045-3/3/05 oraz z dnia 30 sierpnia 2005 r., RR.II.7045-3/10/05.

Ustawą z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 954) została wprowadzona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Jednocześnie art. 19 ust. 2 ww. ustawy zawierał odstępstwo, że do postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla dróg krajowych, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy

zostały wydane decyzje o ustaleniu lokalizacji drogi, a nie zostały wydane pozwolenia na budowę drogi, przepisy dotychczasowe stosuje się na wniosek uprawnionego podmiotu. Inwestor skorzystał z ww. odstępstwa.

Z uwagi na prawomocne decyzje o ustaleniu lokalizacji drogi, w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko załączonym do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zgodnie z art. 52 ust. 1d ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r., Nr 25 poz. 150 j.t.) nie przeprowadzono wariantowania lokalizacyjnego planowanego przedsięwzięcia.

Zgodnie z ww. artykułem, dla przedsięwzięć polegających na przebudowie drogi oraz dla dróg, dla których została wydana decyzja, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 8 lub 9 (decyzja o ustaleniu lokalizacji autostrady lub decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej), informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3-4 i pkt 5, (opis analizowanych wariantów, w tym opis wariantu polegającego na niepodejmowaniu przedsięwzięcia, opis wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, opis oddziaływania wariantów na środowisko, uzasadnienie wyboru wariantu wskazanego do realizacji) nie dotyczą wariantów lokalizacyjnych planowanego przedsięwzięcia.

W raporcie analizowano natomiast rozwiązania techniczne w zakresie urządzeń ochrony środowiska m.in.: lokalizacja przejść dla zwierząt, system odprowadzania i podczyszczania wód opadowych.

Odnosnie wariantowania lokalizacyjnego inwestycji należy zauważyć, że zostało one szczegółowo przeanalizowane przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnych.

Na zlecenie Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie w 1998 r. opracowano dla potrzeb planu i studium zagospodarowania przestrzennego województwa lubelskiego „Studium lokalizacyjne przebiegu drogi S-19 po przebiegu omijającym obszar zagospodarowania miasta Lublina”. Opracowanie zawierało trzy warianty przebiegu trasy: wariant podstawowy najbardziej zbliżony do granicy miasta Lublina o długości ok. 8 km, wariant drugi (pośredni o długości ok. 13 km) oraz wariant trzeci „gminny” najbardziej odsunięty w kierunku zachodnim o długości ok. 18 km. Pismem z dnia 14 września 1999 r., znak: GK.I.8321/S/4/99, Urząd Gminy w Konopnicy pozytywnie zaopiniował wariant podstawowy. Ponadto wariant ten został zatwierdzony protokołem w dniu 1 czerwca 1999 r. przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorsze Dróg Publicznych i stał się wariantem wyjściowym do opracowania kolejnych stadiów dokumentacji projektowej.

W 2000 r. Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych, Oddział Wschodni w Lublinie zleciła wykonanie kolejnej fazy prac projektowych- koncepcji programowej drogi ekspresowej nr S-19 granica Państwa- Białystok- Lublin- Rzeszów na odcinku węzeł

„Dąbrowica”- węzeł Konopnica (włącznie). W opracowaniu analizowano sześć wariantów lokalizacyjnych przedmiotowej drogi.

Ponadto przeanalizowano wariant VII zaproponowany przez grupę radnych Gminy Konopnica.

Do oceny porównawczej poszczególnych analizowanych wariantów zastosowano różne kryteria, w zależności od etapu, na jakim był oceniany poszczególny wariant. Na etapie prac studialnych oraz szukania korytarza przebiegu projektowanej drogi brano głównie pod uwagę: aspekt społeczny inwestycji tj. konflikty, wnioski, postulaty w zakresie przebiegu poszczególnych wariantów, rodzaje i klasy gruntów, przez które miała przebiegać inwestycja, techniczne możliwości lokalizacji trasy spełniające obowiązujące wymogi i wytyczne w zakresie parametrów technicznych. Natomiast kryteria środowiskowe, które były brane pod uwagę na tym etapie polegały głównie na ominięciu terenów przyrodniczych podlegających ochronie prawnej, jak i cennych przyrodniczo pod względem składu gatunkowego, krajobrazu i rzeźby terenu. Przed wyborem wariantu na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dodatkowo analizowano m.in.: naruszenie ciągłości ekologicznych dolin, kolizje z korytarzami ekologicznymi, kolizje z terenami, na których występują chronione gatunki roślin i zwierząt, zagrożenia dla wód powierzchniowych i podziemnych, naruszenie wartości kulturowych, obiektów objętych ochroną konserwatorską, uszczuplenie terenów leśnych, w tym podlegających ochronie prawnej.

Dokonana analiza poszczególnych wariantów na etapie uzyskiwania decyzji lokalizacyjnych wykazała, że najmniej kolizyjna pod względem społecznym a jednocześnie najkorzystniejsza do realizacji z punktu widzenia ochrony środowiska jest realizacja trasy według połączonych wariantów V i VI.

Należy stwierdzić, że proces wariantowania przebiegu planowanej inwestycji został przeprowadzony w sposób wystarczający, z uwzględnieniem m.in. kryteriów środowiskowych i społecznych, na etapie ustalania wskazań lokalizacyjnych, a następnie na etapie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi. Jednocześnie należy podkreślić, że rozpatrzenie uwag i wniosków dotyczących procedury lokalizacyjnej drogi nie należy do właściwości organu II instancji. W ramach obecnie toczącego się postępowania proponowany wariant został ponownie szczegółowo przeanalizowany pod kątem wpływu na środowisko oraz zdrowie i życie ludzi. W opinii organu odwoławczego nie zachodzą przesłanki do zmiany rozstrzygnięcia w zakresie lokalizacji planowanej inwestycji.

Ad.3

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego przeniesienia problemu ochrony przed hałasem na etap analizy porealizacyjnej oraz niezastosowania odpowiednich zabezpieczeń przed

hałasem na etapie decyzji środowiskowych uwarunkowaniach, należy zauważyć, że problem oddziaływania hałasu emitowanego z drogi zarówno na etapie jej budowy, jak i eksploatacji został szczegółowo przeanalizowany w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Ponieważ realizacja przedmiotowej inwestycji spowoduje przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu, w celu ochrony klimatu akustycznego zaproponowano zastosowanie ekranów akustycznych oraz pasów zieleni izolacyjnej. Warunki dotyczące budowy ekranów akustycznych oraz nasadzeń zieleni izolacyjnej zostały zawarte w punkcie II.8 oraz II.10 skarżonej decyzji. Po zastosowaniu ww. urządzeń ochrony środowiska nie zostaną przekroczone dopuszczalne poziomy hałasu emitowanego z drogi.

W związku z powyższym zarzut dotyczący braku w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozwiązań dotyczących ochrony przed hałasem należy uznać za chybiony. Jednocześnie należy podkreślić, że po upływie roku od dnia oddania inwestycji do użytkowania zostanie wykonana analiza porealizacyjna dotycząca skuteczności zastosowanych środków ochrony akustycznej. W przypadku stwierdzenia w jej wyniku przekroczeń wartości dopuszczalnych poziomów hałasu, pomimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych i technologicznych, zostaną podjęte działania zmierzające do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Ad. 4

Odnosnie zarzutu dotyczącego zbyt ogólnego odniesienia się do ustawy o odpadach, bez wskazania konkretnych obowiązków spoczywających na inwestorze w zakresie gospodarki odpadami, należy zauważyć, że zarzut ten nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy.

Decyzja zawiera ustalenia w zakresie gospodarowania odpadami, wynikające z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628 ze zm.).

Zgodnie z warunkami określonymi w tej decyzji (pkt II.8) powstające w trakcie budowy odpady będą segregowane i składowane w wydzielonym miejscu oraz regularnie odbierane przez uprawnione podmioty. Odpady niebezpieczne, jakie mogą się pojawiać w ramach robót budowlanych, będą segregowane i oddzielane od odpadów obojętnych i wywożone do specjalistycznych przedsiębiorstw zajmujących się ich unieszkodliwianiem.

Ad.5

Nie można zgodzić się z zarzutem dotyczącym nieprawidłowego podania do publicznej wiadomości informacji o możliwości składania przez społeczeństwo uwag i wniosków w związku z toczącym się postępowaniem.

Zgodnie z art. 32 ust.1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska, przed wydaniem decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ administracji właściwy do ich wydania podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o wniosku o wydanie decyzji oraz o możliwości składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie miejsce i 21- dniowy termin ich składania. Z akt sprawy wynika, że obowiązek ten został zrealizowany w obwieszczeniu Wojewody Lubelskiego z dnia 27 sierpnia 2008 r. Przekaz informacji w nim zawarty nie stwarza wątpliwości co do identyfikacji organu prowadzącego postępowanie, właściwego do wydania decyzji czy do udzielenia informacji w tej sprawie.

Ad. 6

Odnosnie zarzutu dotyczącego wadliwego zakwalifikowania przez organ „uwag i wniosków” zawartych w uzasadnieniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, należy zauważyć, że w decyzji przeanalizowano zarówno uwagi i wnioski złożone w trakcie udziału społeczeństwa, jak i uwagi złożone w trakcie rozprawy administracyjnej. Są to więc uwagi zarówno złożone przez społeczeństwo, jak i strony postępowania. Mając powyższe na uwadze, organ drugiej instancji nie dopatrył się nieprawidłowości.

Ad. 7

Odnosnie zarzutu utrudnienia Stowarzyszeniu Ekologicznemu „Ekologia dla Lubelszczyzny” udziału w postępowaniu, poprzez dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony dopiero w dniu 24 grudnia 2008 r., co uniemożliwiło stowarzyszeniu uczestnictwo na prawach strony w rozprawie administracyjnej, należy zauważyć, że ww. stowarzyszenie w dniu 19 września 2008 r., zwróciło się z prośbą o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony oraz złożyło uwagi i wnioski do toczącego się postępowania. Pismami z dnia 29 września oraz 7 października 2008 r. Wojewoda Lubelski wezwał stowarzyszenie do przedstawiania dokumentów potwierdzających zarejestrowanie w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przy piśmie z dnia 13 października 2008 r. stowarzyszenie dołączyło opinię prawną oraz zaświadczenie potwierdzające o wpisie Stowarzyszenia w rejestrze stowarzyszeń zwykłych prowadzonych przez Wydział Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta Lublin. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie, uznając dołączone dokumenty za mało wystarczające, pismem z dnia 4 grudnia 2008 r., wezwał Stowarzyszenie do dostarczenia pełnej kopii statutu Stowarzyszenia zawierającej postanowienia odnoszące się do władz stowarzyszenia i osób uprawnionych do jego reprezentowania, poświadczonych za zgodność z oryginałem. Ww. dokumenty zostały

dostarczone w dniu 24 grudnia 2008 r. i stowarzyszenie zostało dopuszczone do udziału w postępowaniu na prawach strony.

Celem powyższych działań nie było utrudnienie organizacji udziału w prowadzonym postępowaniu, były one niezbędne do zbadania interesu prawnego i legitymacji procesowej strony. Należy podkreślić, że uwagi złożone przez stowarzyszenie w trakcie udziału społeczeństwa oraz uwagi przedstawione podczas rozprawy administracyjnej zostały rozpatrzone przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 8

Odnosząc się do zarzutu wydania decyzji środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko niespełniającego wymogów art. 52 ustawy Prawo ochrony środowiska, należy stwierdzić, że po wnikliwej analizie dokumentacji, zdaniem organu drugiej instancji raport o oddziaływaniu na środowisko spełnia wymogi ww. artykułu.

Zgodnie z art. 52 ust. 1 pkt 14 Prawa ochrony środowiska, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia musi zawierać streszczenie w języku niespecjalistycznym informacji zawartych w raporcie. Przepis nie określa jednak szczegółowo, jakie informacje powinny zostać zawarte w streszczeniu. Streszczenie w języku niespecjalistycznym dla przedmiotowej inwestycji zostało sporządzone w sposób prawidłowy. Streszczone w nim zostały najważniejsze informacje zawarte w raporcie. Odnośnie zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia w streszczeniu rozdziału 9 raportu „Opis zastosowanych metod prognozowania, przyjętych założeń i rozwiązań oraz wykorzystanych danych”, należy zauważyć, że w rozdział ten zawiera m.in. obliczenia odnośnie zanieczyszczeń powietrza, zanieczyszczeń wód, hałasu, tabele z danymi do obliczeń, opisy metod wykorzystywanych do obliczeń wraz ze wzorami, a więc dane techniczne, których nie można opisać w sposób niespecjalistyczny. W streszczeniu zostały zawarte natomiast informacje na temat wyników poszczególnych obliczeń wykonanych w ww. rozdziale raportu, co należy uznać za wystarczające.

Nie można się także zgodzić z zarzutem odnośnie zbyt ogólnych zapisów w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odnośnie minimalizacji wpływu inwestycji na wody powierzchniowe i podziemne. Problem ten został szczegółowo przeanalizowany w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (m.in. w rozdziale 6.1.2 „Określenie przewidywanego oddziaływania na wody powierzchniowe i podziemne”, rozdziale 9.5 „Prognoza zanieczyszczenia wód opadowych w spływach powierzchniowych”, rozdziale 10.2 „Ochrona

wód powierzchniowych i podziemnych”, rozdziale 14.3 „Propozycja monitoringu wód opadowych i roztopowych”. W decyzji także określono szereg działań mających na celu ochronę wód powierzchniowych i podziemnych przed zanieczyszczeniami (punkty II.2, 10, 11, 12, III.1, 2, 3, 4, 5, 6). Są to m.in.: zakaz lokalizowania zapleczy budowy w sąsiedztwie rzek i cieków, stref wrażliwych na zanieczyszczenie poziomu wodonośnego, stref ochronnych ujęć wód podziemnych, obszaru GZWP Nr 406 Niecka Lubelska., zastosowanie systemu odprowadzania wód opadowych w postaci rowów trawiastych oraz szczelnego systemu odprowadzania wód opadowych na obszarach szczególnie wrażliwych na zanieczyszczenie, zastosowanie urządzeń oczyszczających wody opadowe przed odprowadzeniem do odbiorników np. osadników, piaskowników, zastosowanie zastawek umożliwiających odcięcie odpływu w przypadku wystąpienia poważnej awarii, wykonanie na etapie analizy porealizacyjnej weryfikacji skuteczności urządzeń oczyszczających wody opadowe (osadniki, piaskowniki), pod kątem efektywności redukcji zanieczyszczeń oraz jakości ścieków deszczowych odprowadzanych do odbiorników.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że po wypełnieniu warunków zawartych w decyzji zostanie zapewniona ochrona wód powierzchniowych i podziemnych przed zanieczyszczeniami pochodzącymi z przedmiotowej drogi.

Odnosząc się do kwestii pominięcia w obliczeniach dotyczących zagrożeń akustycznych kwestii skumulowanego hałasu emitowanego przez planowaną inwestycję, linię kolejową nr 7 Warszawa- Lublin- Dorohusk, przecinaną przez przedmiotową drogę na wysokości ok. km 9+600 oraz przez drogę wojewódzką nr 747, krzyżującą się z drogą S-19 na wysokości ok. km 9+200., należy zauważyć, że w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zawarto informację na temat przecięcia przez przedmiotową inwestycję zarówno ww. linii kolejowej, jak i drogi wojewódzkiej. W celu scharakteryzowania klimatu akustycznego na obszarach sąsiadujących z projektowaną inwestycją oraz na terenach położonych w rejonie istniejących dróg, wykonano pomiary równoważnego poziomu dźwięku. Wytypowano 24 punkty pomiarowe, które rozmieszczono w sąsiedztwie projektowanej trasy, w rejonie sąsiadujących z nią dróg powiatowych, drogi krajowej Nr 12, w tym w sąsiedztwie drogi wojewódzkiej Nr 747 (punkt PDH- 3) oraz w pobliżu linii kolejowej nr 7 (punkty PPH-2 i PPH-23). Pomiary te zostały wykorzystane w obliczeniach dotyczących hałasu emitowanego z drogi.

W związku z powyższym brak uwzględnienia w obliczeniach efektu skumulowanego hałasu emitowanego z przedmiotowej inwestycji oraz sąsiadujących dróg wojewódzkich oraz linii kolejowej nr 7 należy uznać za bezzasadny.

Odnosząc się do kwestii odbicia fali dźwiękowej od ściany lasu, należy zauważyć, że las będzie pochłaniał hałas emitowany z drogi. Będzie pełnił funkcje izolacyjne i ochronne przed hałasem. W związku z powyższym zarzut należy uznać za niesłuszny.

Mając powyższe na uwadze, organ odwoławczy nie dopatrywał się nieprawidłowości w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, które mogłyby mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Ad. 9

Odnosząc się do zarzutów dotyczących przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, należy zauważyć, że zgodnie z art. 32 ust.1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska przed wydaniem decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ administracji właściwy do ich wydania może przeprowadzić rozprawę administracyjną otwartą dla społeczeństwa, nie jest to jednak element obligatoryjny. W związku z tym, że liczba stron biorących udział w postępowaniu przekroczyła 20, zgodnie art. 46a ust 5 Prawa ochrony środowiska strony postępowania zostały powiadomione o rozprawie administracyjnej na podstawie art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego za pomocą obwieszczenia. W obwieszczeniu Wojewody Lubelskiego z dnia 27 sierpnia 2008 r., zawarte zostały informacje na temat terminu, miejsca i przedmiotu rozprawy. Nie można zatem zgodzić się z zarzutem, że naruszone zostały art. 90 oraz 91 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Nie można zgodzić się z zarzutem, że strony nie uzyskały odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w trakcie rozprawy administracyjnej. Jak wynika z protokołu, odpowiedzi były udzielane bezpośrednio podczas trwania rozprawy. Ponadto do pytań stawianych w trakcie rozprawy odniesiono się w uzasadnieniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednocześnie należy podkreślić, iż strony w odwołaniach nie wskazały konkretnych pytań, na które nie uzyskały odpowiedzi. Mając powyższe na uwadze, organ po wnikliwym przeanalizowaniu całości materiału dowodowego w toku postępowania odwoławczego nie znalazł argumentów potwierdzających stanowisko skarżących.

Nie można się także zgodzić z zarzutami odnośnie sporządzenia protokołu. Utrwalenie rozmowy w formie protokołu było prawidłowe i zgodne z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Uczestnikom rozprawy zapewniono prawo do wniesienia uwag i zastrzeżeń do protokołu. Pismem z dnia 12 listopada 2008 r., została przesłana stronom poprawiona wersja protokołu z rozprawy. Jednocześnie w piśmie została zawarta informacja, o tym, że niepodpisanie protokołu oraz jego nieodesłanie w terminie określonym w piśmie będzie skutkowało jego akceptacją.

Organ II instancji badając sprawę, dostrzegł uchybienia w decyzji wymagające skorygowania. W punkcie II.17 decyzji określono terminy prowadzenia prac związanych z

wycinką zieleni. Należy zauważyć, że informacje te zostały już zawarte w punkcie II. 16. W punkcie III.7 nałożono obowiązek zastosowania środków technicznych zabezpieczających obszary i obiekty chronione przed ponadnormatywnym hałasem. Środki te: budowa ekranów akustycznych oraz nasadzenia pasów zieleni zostały opisane też w punktach II.8 i III.9 decyzji. Natomiast punkt III.11 decyzji dotyczący dokonania w projekcie budowlanym bilansu mas ziemnych powstających w związku z realizacją przedsięwzięcia wykracza poza zakres przedmiotowego postępowania. W związku z powyższym uchylono i umorzono postępowanie organu I instancji w stosunku do punktów II.17, III.7, III.11 przedmiotowej decyzji.

Po przeanalizowaniu akt sprawy stwierdzono, iż nie zaistniały podstawy do uchylenia wydanego rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania.

Otrzymują:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie;
2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, Oddział w Lublinie;
3. Stowarzyszenie Ekologiczne „Ekologia dla Lubelszczyzny”;
4. Pan Antoni Lipniewski,
5. Pan Mirosław Michalak,
6. Pani Joanna Grejper,
7. Pan Aleksander Batorski,
8. Pan Jan Kidaj,
9. Pani Maria Bojarska,
10. Pan Sławomir Włosek,
11. Państwo Konrad Dąbrowski i Geertruida Jansen- Dąbrowska.;
12. Andrzej Wiejak;
13. Jan Dziedziak;
14. Adam Załęski reprezentujący Panią Barbarę Łukaszewicz
15. Pozostałe strony postępowania powiadomienie zgodnie z art. 49 Kodeksu Postępowania Administracyjnego;